

Tots els carrers de Girona

La plaça de Sant Ponç

442

La plaça de Sant Ponç, més que una plaça, és un carrer. Uneix el carrer de l'Esport — que va de la N-II a les instal·lacions del GEiEG — amb l'aparcament de l'hipermercat. Quan es construeixi l'edifici de fa temps inacabat que hi ha a la banda de llevant potser aleshores prengui aparença de plaça, però de moment ni la imaginació més rica no pot aconseguir-ho. La causa que això sigui així cal cercar-la en el fet que el 10 d'agost del 1973 el promotor dels blocs de pisos de Sant Ponç va demanar — i obtenir — a l'Ajuntament de Sant Gregori permís per convertir la projectada plaça en un gran aparcament per a l'hipermercat. El nom de la plaça va ser aleshores

traslladat més cap al nord i va quedar restringit a l'espai actual.

La creació d'aquesta plaça-carrer va lligada a la promoció immobiliària que el Patronat Santa Creu de la Selva hi va començar quan encara pertanyia al terme municipal de Sant Gregori. Hem explicat a bastament les incidències urbanístiques d'aquest barri en els capítols dedicats al carrer de l'Esport i a l'avinguda de França (núms 159 i 188 d'aquesta sèrie). En referir-nos al carrer de l'Esport, vam donar també àmplia informació sobre l'hipermercat i sobre la vinculació amb aquest indret del sant que dona nom a la plaça, així com sobre l'edifici inacabat que

ocupa el costat de llevant. Hi remetem, doncs, (PUNT DIARI, 15 de novembre i 19 de desembre del 1984), i no cal que hi insistim. Recordem, només que no va haver-hi acord de ple municipal per donar nom a aquesta plaça, ja que l'Ajuntament de Sant Gregori no acostumava a fer-ho. De via decidir-se a començaments de l'any 1973, quan s'acabaven de construir els primers blocs del barri. L'any següent una part de Sant Gregori que incloïa Sant Ponç va ser agregada a Girona i a aquest municipi pertany des d'aleshores.

La plaça de Sant Ponç uneix el carrer de l'Esport amb l'aparcament de l'hipermercat.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

50 anys d'escoles a Roses

Sr. Director,
L'u d'octubre Roses va recordar els 50 anys de les seves primeres escoles graduades, en què s'inclouia la del Pòsit Pescador, i recordava quelcom dels seus mestres, des del segle passat, en què en Sebastià Martí escrigué un Opuscle d'Història de Roses, deixant fins al 1911 un buit que en Jaume Cufi pogué ampliar en assabentar-nos que la barraca d'en Cobertella és un dolmen relacionat amb les destrals pre-històriques, que hi ha persones que no creuen en Déu i les adoren creient-les procedents del llamp.

El 1913, el senyor Targa ens amplià aquestes lliçons i acompanyà a Puigrom, on en Joaquim Folch i Torres, director dels mu-

seus de Barcelona, ens mostra objectes trobats dintre aquella muralla on els habitatges havien deixat els fonaments tocant-ne la paret i formant un conjunt en què hi veia una estratègia molt perfecta del poble ibèric-indiget, combinada amb l'esmentat dolmen, el dels Grecs, les muntanyes i el Cau de les Guilles, podent dominar sempre el moviment dels grecs vinguts de l'illa de Rhodes nou segles a, C. El senyor Targa es cansà d'aguantar la indiferència de les autoritats de voler arreglar el cancell de la porta de l'entrada de l'escola, tot i el perill de poder caure d'un moment a l'altra.

En Joan Murtra Feliu, el 1915 es trobà amb l'esmentat problema i passà a comprovar que el rei Amadeu de Savoia, en visitar Roses, pagà sobradament les es-

coles convenients a la Vila, i així va fer-ho constar a l'Ajuntament, que li contestà dient-li que aquells diners foren destinats a altres despeses, quedant-ne més amb prou feines per comprar l'Enciclopèdia Espasa que pensava adquirir. Un senyor tan reconegut pels docents i amics de la música, havent aportat l'ajut del seu nebot, Josep Obradors, sense altre ajut, tampoc no rebé la reparació del cancell; però si retrets poca-soltes d'un veí que el féu acceptar l'oferta del Patronat Escolar de Rubí, on era difícil d'entrar els altres.

L'u de novembre de 1926 prengué possessió en Pont, que hagué de fer d'alcalde en circumstàncies especials que li permeteren abonar els qui demanàvem que la Carretera del Port passés prop del mar, oposant-

nos als qui la volien al carrer Pi-Sunyer.

L'abril del 31, el corresponsal de «Las Noticias» protestà contra la inspecció que clausurava dita escola per assegurar la vida dels assistents a aquesta. Això motiva que un mestre de Sant Vicenç de Castellet, fill de Roses, escrigués a l'alcalde donant per suposada la bona fe de la inspecció, sempre que l'Ajuntament es comprometés a fer unes escoles apropiades a les necessitats de la Vila i, amb aquest motiu, presentà l'estudi complet del que convenia o necessitava en aquells moments; però la inspecció i l'arquitecte ho endarrerien tot dient que no s'havia donat tant a cap població d'igual cens, i fou quan el director general de l'ensenyança, en Jaume Pi-Sunyer, germà de l'August, escrigué demanant per què trigava tant a arribar aquest expedient, quan ja era sabut que es volia fer l'edifici a la dreta de la Quarantena i en Joan Miralles no tenia inconvenient a regalar el terreny.

Fou així com s'arribà a fer el que avui és el Grup Escolar Narcís Monturiol, que comprenia l'Escola del Pòsit Marítim. *Esteve Bech.* (Roses).

Independència

Sr. Director,
Darrerament, i sobretot després de l'11 de setembre, totes les polèmiques han convergit en una: el fet independentista. Per alguna estranya raó aquest fet és notícia i provoca riudes de tinta impresa, que no vol dir xinesa. Els partits polítics parla-

mentaris s'acusen mútuament d'haver provocat el Desencís i, com a conseqüència, l'abrivament de les postures independentistes. També acusen els independentistes de tenir una mitjana d'edat de 16 anys, de ser fanàtics, arrauxats i inconscients. No s'adonen que volen la independència, no per culpa seva, sinó per virtut pròpia. I diuen, després de fer profunds estudis sociològics: o nosaltres, o el caos! creient-se indispensables. Al fons, el que els dol més es no poder controlar i dirigir tota aquesta gent. Mentrestant segueixen com sempre, preocupant-se de les intrigues de palau, bastint estratègies per conservar el poder i preparant coronacions de prínceps, potser amb l'íntim i obscur desig que en la recta final de la seva carrera se'ls atorgui el títol de marquès.

I cada any, quan arriba el famós 11 de setembre, en veure que el trancaclosques català no casa ni per medicina; les rialles de la Moncloa arriben des del cap de Gata fins al de Finisterre.

Els polítics creuen que si fossin més agosarats emmudirien l'independentisme, oblidant-se que existirà mentre hi hagi forces d'ocupació, símbols monàrquics constitucionals (per cert, quan val el pam de senyera cremada?) i altres «mogudes» espanyoles, virreis, etc...

El recordat H.P. Martell ja ho deia des del seu exili daurat a Puerto Vallarta: «D'independència només n'hi ha una, la resta són collonades!» *Jordi Arbonés (Nif).*

NECROLÒGIQUES

CARLES BATLLE I CANAL

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 80 anys, Carles Batlle i Canal. Era natural de Sant Martí de Llémena i residia al carrer Sant Gregori, 118, de Girona.

Era casat amb Joaquina Bosc i Torrent.

Avui, a les 12 del matí, a la Parròquia de Domeny tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

RAFAEL TUBERT PARÍS

Va morir abans d'ahir a Girona, a l'edat de 37 anys, Rafael Tubert París. Era natural de Bàscara i residia al carrer de l'Oli, 1, de Bàscara.

Avui, a 3/4 de 11 del matí, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima a l'església de Bàscara.

Que descansi en pau.

JOAN RAMONET I MADRIGAL

Va morir ahir a Puigcerdà, a l'edat de 80 anys, Joan Ramonet i Madrigal. Havia nascut a Barcelona i residia al carrer Bisbe Sants, 2, de Puigcerdà.

Era casat amb Francesca Fontaner, i tenia quatre fills, Francesc, Àngel, Joana i Josep.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà demà, a l'església parroquial de Puigcerdà, a

les 11 del matí.

Que descansi en pau.

ISABEL HERNÁNDEZ HERRERA

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 75 anys, Isabel Hernández Herrera. Era natural de Guadahortuna (Granada) i residia al carrer Cabanyes, 42, de Girona.

Era vídua d'Antonio Garrido, i tenia quatre fills, Isabel, Antonio, Dolores i Diego.

Demà, a les 11 del matí, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima a l'església parroquial de Sant Feliu de Guíxols.

Que descansi en pau.

† PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de
Carles Batlle i Canals

Morí a Girona el dia 11 d'octubre del 1986
a l'edat de 80 anys
havent rebut els Sants Sagraments

A.C.S.

La seva esposa, Joaquina Bosch i Torrent; germanes, Engràcia i Isabel; germanis polítics; nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui diumenge, dia 12, a les 12, a l'església parroquial de Sant Feliu de Domeny.

Domicili mortuori, Ctra. Sant Gregori, 118.

Girona, 12 d'octubre del 1986

† PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de
**Maria del Carme de
Trincheria Pi**

que morí a Cassà de la Selva el dia 10 d'octubre del 1986 a
l'edat
de 87 anys havent rebut els Sants Sagraments i la B.A.

A.C.S.

Germana, cosins-germans, amics i família tota participen tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà ahir dissabte dia 11.
Cassà de la Selva, 12 d'octubre de 1986

Tots els carrers de Girona

La plaça de Sant Ponç

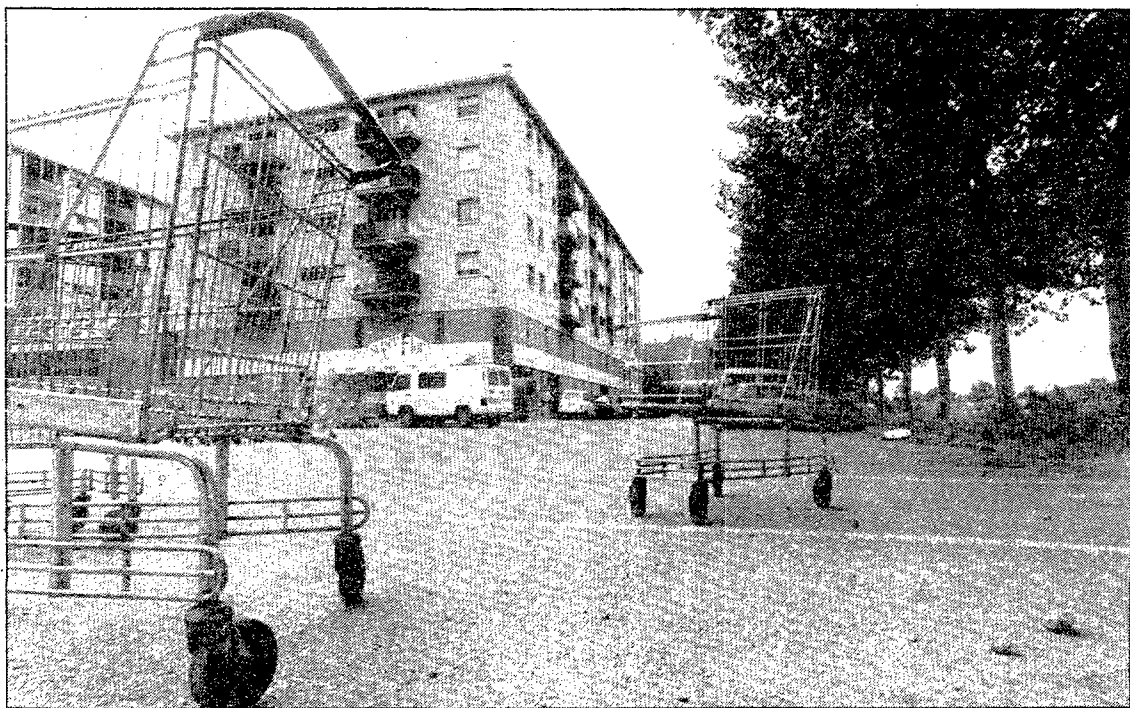
443

La plaça de Sant Ponç, més que una plaça, és un carrer. Uneix el carrer de l'Esport — que va de la N-II a les instal·lacions del GEIEG — amb l'aparcament de l'hipermercat. Quan es construeixi l'edifici de fa temps inacabat que hi ha a la banda de llevant potser aleshores prendrà aparença de plaça, però de moment ni la imaginació més rica no pot aconseguir-ho. La causa que això sigui així cal cercar-la en el fet que el 10 d'agost del 1973 el promotor dels blocs de pisos de Sant Ponç va demanar, i obtenir, de l'ajuntament de Sant Gregori, permís per convertir la projectada plaça en un gran aparcament per a l'hipermercat. El nom de la plaça va ser aleshores traslladat més cap al nord i va quedar restringit a l'espai actual.

La creació d'aquesta plaça-carrer va lligada a la promoció

immobiliària que el Patronat Santa Creu de la Selva hi va començar quan encara pertanyia al terme municipal de Sant Gregori.

Hem explicat a bastament les incidències urbanístiques d'aquest barri en els capítols dedicats al carrer de l'Esport i a l'Avinguda de França (n. 159 i 188 d'aquesta sèrie). En referir-nos al carrer de l'Esport vam donar també àmplia informació sobre l'hipermercat i sobre la vinculació amb aquest indret del Sant que dona nom a la plaça, així com sobre l'edifici inacabat que ocupa el costat de llevant. Hi remetem, doncs (PUNT DIARI, 15 de novembre i 19 de desembre del 1984), i no cal que hi insistim, recordem només, que no va haver-hi acord de Ple municipal per donar nom a aquesta plaça, ja que l'Ajuntament de Sant Gregori no acostumava a fer-ho. De-

La plaça de Sant Ponç, més que una plaça és un carrer. Foto: Joan Castro

via decidir-se a començaments de l'any 1973, quan s'acabaven de construir els primers blocs del

barri. L'any següent una part de Sant Gregori que incloïa Sant Ponç va ser agregada a Girona i a

aquest municipi pertany des d'aleshores.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

del poble, i els caps de setmana és quan puc estar a casa a gaudir de tranquil·litat. D'un temps ençà, però, això no és possible, perquè hi ha un senyor que es dedica a passejar amb un «car» de fabricació casolana que fa un soroll molt estrident, i l'home no té cap consideració per respectar la pau dels veïns que vivim per allà (plaça del cementiri). Malgrat que li ho hem dit amb el màxim d'amabilitat, no hi ha manera que ens deixi tranquils amb el seu «invent».

El motiu de la present és demanar públicament a l'ajuntament d'Hostaïric que faci quelcom per evitar això, ja que si no es fa, pot ésser el començament d'un trencament de la pau i tranquil·litat que sempre ha caracteritzat el meu poble.

Esperant que prenguin les mesures pertinents, li agraeixo la publicació d'aquesta carta. R.F.P.

El català i els tràmits electorals

Sr. director:

Voldríem posar en coneixement de l'opinió pública un cas que ens ha sorprès en els tràmits electorals.

Els dos sotassignats vam rebre una notificació en llengua castellana que ens informava de part de la Junta Electoral de Zona de Girona que havíem de formar part de la mesa que es constituirà al nostre municipi el dia 10 de juny.

Com que la notificació no s'ajustava a la llei, vam retornar-la demanant que se'ns escrigués en llengua catalana, juntament amb un escrit d'al·legacions que es fonamentava en la Constitució, l'Estatut i la Llei del Català, lleis que, com sabeu, ens asseguren la plena igualtat lingüística. També hi demanàvem protecció judicial dels nostres drets lingüístics emparant-nos en la Llei del Català.

El President de la Junta Electoral de la Zona ens denegà la petició amb l'únic fonament jurídic d'un Reial Decret que regula els comicis electorals i, paradoxalment, ens féu arribar la resolució escrita també en llengua castellana!!

Com que en cap moment la resolució no citava cap de les lleis en què ens emparàvem (totes superiors en rang a un simple Decret) vam presentar Recurs d'Alçada davant la Junta Provincial.

Pensàvem que el seu President, el Magistrat Miguel Pérez Capella, ens donaria la raó ja que en diverses ocasions ha mani-

festat per escrit en aquest mateix diari la seva opinió favorable a la cooficialitat lingüística i al bilingüisme oficial. No va ser pas així!!

La Junta Provincial tornà a denegar-nos la sol·licitud en una resolució d'una pobresa jurídica lamentable i escrita també en castellà, tot i que en el nostre Recurs demanàvem explícitament que se'ns respongués en català.

Com podeu veure hi ha molt de tros de les paraules als fets i l'única realitat és que la llengua pròpia de Catalunya és menys tinguda pels estaments jurídics, representats, en aquest cas, pel president de l'Audiència Provincial de Girona.

Com que no se'ns donava cap més via legal, optarem per recórrer al Síndic de Greuges, donant per tancat el cas i esperant que l'afer no es repetís en properes eleccions.

Les paradoxes jurídiques, però, no s'acabaren pas aquí. Membres de la Crida de Barcelona ens demanaren els nostres escrits per repartir-los a d'altres ciutadans que es trobaven en la nostra mateixa situació inicial: no volien la notificació en castellà per anar a les respectives meses electorals. Calia afanyar-se, els terminis d'al·legació són curts i les notificacions solen arribar quan el termini ja corre, per

això es presentaren a Barcelona exactament els mateixos recursos que a Girona, fotocopiats i canviant-hi les dades personals.

Ves per on els magistrats d'aquella Junta no hi trobaren cap pega i rectificaren les primeres notificacions, adreçant-les altre cop i en llengua catalana!

Davant d'aquest sarau jurídic-lingüístic nosaltres sabem prou bé què pensar. Vostès mateixos, treguin-ne conclusions. Mateu Amat. Joaquim Vi-lar. Quart (Gironès).

Aclariment

En la notícia publicada ahir sobre l'enderrocament de l'antiga muralla de Sant Feliu, va aparèixer per error el nom del president de la Cambra de Comerç Robert Pallí quan en realitat l'autèntic membre de la Junta del Museu Municipal és Lluís Pallí.

NECROLÒGIQUES

MARIA FERRER I REIXACH

A l'edat de 90 anys, va morir Maria Ferrer. Era natural de Palafrugell i residia al carrer Sant Joan, 9, d'aquesta mateixa població.

Era vídua d'Eduard Bruguera i tenia un fill.

La missa exequial tindrà lloc avui a les 4 de la tarda, a l'església de Sant Martí de Palafrugell.

DOLORS CABALLERO I MUÑOZ

A Olot, va morir ahir Dolors Caballero, als 82 anys d'edat. Era natural de Cuevas Bajes (Málaga) i residia a la Ronda Fluvial, 5, d'Olot.

Era vídua d'Antoni Cordon Caballero i tenia cinc fills.

Avui a les 6 de la tarda tindrà lloc la missa exequial a l'església de Sant Esteve d'Olot.

ENRIC NICOLAU I BRUGUERA

A Figueres, va morir ahir Enric Nicolau, a l'edat de 74 anys. Havia nascut a Vilanova de la Muga i residia al carrer Castelló, 33 de Vila-sacra.

Era casat amb Carme Bosch Torrent i tenia dos fills.

La missa exequial tindrà lloc avui a les 11 del matí a l'església parroquial de Vila-sacra.

PERE MAS I PLADEMUNT

A Girona, va morir ahir Pere Mas, a l'edat de 80 anys. Havia nascut a Sils i residia al carrer Verge Maria, 1 de Santa Coloma de Farners.

Era casat i tenia una filla.

La missa exequial tindrà lloc avui a les 4 de la tarda a l'església parroquial de Santa Coloma de Farners.

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Pere Joval i Espinet

Morí, víctima d'accident, el dia 9 de juny
del 1987, a l'edat de 21 anys.

A.C.S.

Els seus afligits pares: Francesc i Angelina; germana, M. Àngels; avis, Pere, Joaquina i Cànida; oncles, cosins i tota la família participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dimecres, dia 10, a dos quarts de sis de la tarda a l'Església Parroquial de la Cellera de Ter.

La Cellera de Ter, 10 de juny de 1987

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Antoni Tresserras i Colominas

Els treballadors de Tallers
Tresserras et recordaran
sempre.

Maçanet de la Selva, 9 de juny de 1987